

Ptačí tanečnice

Ema Veverková

I. místo v I. kategorii

Purpur zdobící její víčka se dnes zdál jiný, neobvyklý. Místo jemného náznaku světlých a téměř neviditelných stínů lemovala okolí jejích očí velmi sytá fialová barva, jež se místy zbarvovala až do černa. Nabarvené řasy, které se každým pohlazením řasenkou stávaly delší, dodávaly jejímu pohledu neobyčejné vzezření. Bez všech těch malovátek vypadala jako nudná venkovská dívka, se kterou by hned každý prohodil kus řeči jenom tak pro radost. Věděla, že přesně tímhle typem dívky vždycky byla. Dařilo se jí to však zakrývat natolik, že několikrát o své lži přesvědčila i samu sebe. Pozorovala svou překrásnou tvář v kusu vyleštěného hliníku, vloženého do úzkého kovového rámečku. Krása a tajemnost s kapkou hrané vypočítavosti v koutcích očí měly vyvolat v každém, kdo jí tohoto večera pohlédne do tváře, touhu její maličkost vlastnit. Zkušenými rychlými pohyby si namalovala rty. Svě dílo pro jistotu ještě překontrolovala. Rty byly hned vedle očí ta nejdůležitější část jejího obličejce. Zatímco oči měly za účel zaujmout, rty dostaly úlohu svěst. Důkladným pohledem přejela mistrovsky vyčesaný drdol, musela se ujistit, zda jí nevyčnívá jediný zběhlý vlásek. Nevyčnival.

„Carmen, co tady ještě děláš?“ zaslechla zpoza dveří rozzlobený hlas jejího nadřízeného. „O něčem si s tebou ještě chci promluvit. Čekám na tebe u vchodu. Budeš tam do pěti minut jinak...“ odmlčel se hlas muže stojícího za dveřmi. Uvažovala, zdali tu pomlku udělal z toho důvodu, že nemohl žádnou výhrůžku vymyslet, nebo aby svým slovům dodal na vážnosti. Ona se osobně přikláněla k druhé možnosti. „Vyhodím Eduarda. To bys nechtěla, nebo snad ano, Carmen?“ dodal David a Carmen nepřekvapilo, že se trefila. On nikdy nemluví do větru. „Budu tam,“ odpověděla.

Carmen ve svém perfektně nacvičeném výrazu pyšné dámy bez špetky zájmu o druhé zaznamenala ve svých očích nepřehlédnutelný osten strachu, smutku a zklamání. Na pár sekund dovolila svým emocím a své osobnosti vystoupit z pečlivě zamaskovaného nitra. Teď už není to venkovské děvčátko, které opustilo svou rodinu a odešlo za vysněnou lepší budoucností. Jen bratr jí nevědomky každým svým rozhodnutím tvoří na její trnitě cestě životem spousty složitých a obtížně řešitelných překážek. Už za chvíli zamhouří své oči a stane se z ní Ptačí tanečnice.

„Už máš zpoždění, Carmen,“ oznámil jí David klidným tónem hlasu, jenž téměř dokonale zakrýval vichřici plnou emocí. Komukoli, kdo ho neznal tak dobře jako ona, by připadal vnitřně vyrovnaný. Carmen však dokázala prokouknout jeho masku celkem snadno, stejně jako on tu její.

„Cos chtěl?“

Když neodpovídal, zaměřila svůj pohled do jeho očí. Sledoval její obličej s neskrývaným zaujetím.

„Dnes vypadáš obzvlášť kouzelně, Carmen. K dnešnímu speciálnímu představení se to dokonale hodí. Pokud nic nezapackáš, bude to pro ty nejbohatší muže z Londýna, kteří jsou dnes pozváni, naprostá slast,“ oznámil jí.

Za pět minut má začít a on jí až teď řekne, že se bude jednat o nejdůležitější vystoupení jejího života?

„Po kolikáté to vlastně už vystupuješ? Po šedesáté?“ zeptal se jí nenuceně.

„Přesně po šedesáté osmé,“ opravila Davida.

„A jak tak šmátrám v paměti, ještě nikdy jsi nepadla,“ konstatoval David se stále upřeným pohledem do jejích očí. „Dnes ráno mě něco napadlo.“ Dvěma kroky se dostal až těsně ke Carmen. Byla z něj cítit opravdu kvalitní kolínská. „Co kdybych pod tebe dnes večer nenechal natáhnout síť? Naším zákazníkům by se ten adrenalin určitě ohromně líbil. Stejně jsi nikdy nepadla, tak proč by to mělo být dnes?“ konstatoval tichým hlasem.

Carmen se rozšířily oči a poněkud hlasitě vykřikla: „Cože?“ Nemohla uvěřit, jak by mohl tento muž riskovat její život jenom kvůli pobavení publika. „Zešílel jsi?“ zeptala se ho Carmen šeptem. Byla natolik zaskočená, že nedokázala skrývat své emoce. Dostal možnost v ní číst jako v otevřené knize a ona s tím nedokázala nic udělat. Ustoupila od něj několik kroků a zmateně kroutila hlavou. Její oči těkaly po celé místnosti.

Bílá kachličková podlaha.

Obrovské zrcadlo opírající se o zeď.

Obraz krajiny na zdi.

Carmen se snažila zklidnit svůj dech. Sklopila zrak a podívala se na své oranžové střevíce. Kdo bude ta šťastná, která je zdědí? Bude nahrazena jinou dívkou. Stejně jako nahrazují herce, kteří ztratili hlas. Jako ostatní tanečnice, jež si zlámaly nohy. Vždy je vymění jako obyčejné zboží, a to jen proto, aby neztratili svou pověst. Křečovitě sevřela svá víčka. Proč jí to David udělal? Nařídil mu to někdo, nebo to byl jeho nápad? Komu její schopnosti nestačí? Ucítla dotek na svém rameni. Po chvíli i na druhém. Obavy v hlavě jako by rázem vymizely. Pocítila, jak se jí v očích hromadí slzy. Nemohla se před Davidem rozbrečet. To by

si nikdy neodpustila. Proto se hluboce nadechla a zaplašila každou kapku, která chtěla její zavřená víčka opustit. Soustředila se jen na teplé dlaně, pevně svírající její ramena. Otevřela oči. Čeká ji důležité taneční sólo a ona musí všechny okouzlit. Nesmí z ní během představení spustit pohled. Má za úkol je donutit lapat po dechu.

„Carmen. Podívej se na mě!“ přikázal jí šeptem. Byl tak blízko, že cítila na své pokožce jeho teplý dech. Nesouhlasně zakroutila hlavou. V koutku levého oka se jí znovu začaly hromadit slzy.

„Davide, prosím!“ zašeptala téměř neslyšně.

David pustil Carmenino levé rameno. Svou obrovskou dlaň přesunul pod její uzoučkou bradu, kterou silou zvedl vzhůru. Po líčku jí stekla slza.

„Uklidni se, za chvíli musíš jít,“ oznámil jí pevným hlasem a setřel jí vlhkou stopu na tváři, kterou slza vytvořila.

„Dobře,“ odpověděla mu jednoslovně a odstoupila od něj, čímž mu znemožnila, aby se jí nadále jakkoliv dotýkal. Následně ho obloukem obešla a stoupla si před zrcadlo opodál. Prsty si začala upravovat rozmazaná líčidla, zatímco se jí v obličejí znovu usadil vyrovnaný výraz. Jakmile byla hotová, zamířila k Davidovi, který už stihl otevřít dřevěné dveře, za kterými se skrývalo úzké kruhové schodiště. „Hodně štěstí, ptáčku,“ zašeptal. Naposledy se mu podívala do očí.

Stoupala po točitém schodišti a každý její krok vytvořil v kruhové místnosti hlasitou kovovou ozvěnu. Zbývá jí přesně padesát dva schodů. Naprosto přesně si vzpomíná, jak těmito schody stoupala poprvé. Tehdy strachem pevně svírala bratrovo zápěstí. Pamatovala si ten okamžik do posledního detailu.

Byla malou čtrnáctiletou dívenkou, bledou strachy z neznámého. Den před tím se loučila se svou rodinou. Jejich matka se jim na poslední chvíli snažila vymluvit ten osudný odjezd. „Tví rodiče ti nejsou dost dobří, Carmen? Umřu kvůli vám žalem! Skončíte na ulici. Oba dva!“ křičela na ni se slzami v očích. Carmen byla alespoň otcí vděčná, že se do jejího rozhodnutí nijak nevměšoval. Ale ani neřekl jediné slůvko na rozloučenou. Prostě jen stál a pozoroval ji a jejího bratra, jak mu ze života navždy mizí.

A pak už jen vzpomíná, jak stála po daleké cestě před obrovskou budovou uprostřed nekonečné spleti domů, obchodů a hospod. Pořádně ani neuměla místní jazyk. Byla zmatená ze všech těch cizích slov, jimiž bylo popsáno celé město. V tu chvíli jediné, co si přála, bylo utéct zpátky domů. Do té malé vesničky několik kilometrů jižně od Barcelony. Strnulá, držící svého staršího bratra za zápěstí, vcházela do budovy, jejíž jméno bylo po celém kontinentu

známé jako Avaradan – sídlo nejtalentovanějších akrobatů, tanečníků a pěvců na světě. Místo, kde se měla se svým bratrem angažovat. Ona jako akrobatka a on jako herec.

„Patnáct,“ zašeptala potichu.

„Čtrnáct, třináct, dvanáct, jedenáct,“ odpočítávala posledních několik schodů.

„Deset,“ zastavila se. Desítky dopisů. To bylo to číslo, které ji na srdci tížilo. Slíbila matce napsat desítky dopisů. Za ty tři roky jich se svým bratrem odeslala pět. Čtyři napsal on a pouze jediný napsala ona. Poslala ho den poté, co úspěšně odtančila své první vystoupení. O to víc ji však ranilo, když odpověď od matky nepřišla.

„Devět, osm, sedm, šest, pět, čtyři,“ cizí hlas dopočítal místo ní těch několik schodů.

Zvedla svůj pohled ke konci schodiště. Na jeho vrcholu stál vysoký štíhlý mladík s temně černou kšticí, pomněnkovými očima a úsměvem na rtech.

„Eduardo!“ vyhrkla a cítila, jak se jí koutky úst zvedly do úsměvu. Přestala přemítat o minulosti a těch několik zbývajících schodů radostí téměř vyletěla. Nad ničím nepřemýšlela a pevně jej objala kolem ramen.

„Tak rád tě vidím, sestřičko,“ zašeptal jí Eduardo do ucha, zatímco ji pevně svíral kolem ramen. Už dlouho ji takto neobjal. Do Carmen jako by rázem uhodil blesk. „Jak je možné, že nejsi na jevišti? Však máš teď hrát! Ede, prosím, že tě David nevyhodil!“ zpanikařila Carmen a její vyrovnaná maska znovu ztratila svou podobu. „Neboj, Carmen, nikdo mě nevyhodil,“ oznámil jí klidně. „Já vím, pár přešlapů jsem už udělal, ale stále to není dost na to, aby mě odtud vyrazili! Dneska mě zastupuje Henry.“

Carmen se křečovitě usmála. Moc dobře věděla, že za jedinou chybu by v Avaradanu kohokoliv vyrazili. Taky si byla vědoma toho, že Eduard i navzdory svým chybám je stále tady a zůstává jenom proto, že Carmen byla jednou z nejlepších a nejoblíbenějších tanečnic celého představení. V tuto chvíli si však nebyla zrovna dvakrát jistá, jestli je opravdu tak nepostradatelná, jak jí všichni kolem říkají. Zavrtěla hlavou. Musí přestat na všechno myslet. A to hlavně na tu chybějící síť. Na Davida. Na Eduarda a hlavně na svou minulost.

„Navíc, slyšel jsem tu novinu, kterou chceš překvapit publikum. David říkal, že...“ v dokončení věty Eduarda zastavila Carmenina dlaň, kterou mu zakryla ústa.

„David mi to oznámil dole před několika minutami. Já nic nerozhodla,“ řekla mu pevným hlasem.

V hale mezitím začaly znít kousky již dobře známé melodie.

„Budu muset jít,“ oznámila Eduardovi a vydala se připravit na své dechberoucí sólo. Nejspíš poslední v jejím životě.

Naposledy se mu odvážila pohlédnout do modrých očí. I přes strach, jenž o ni měl, viděla jiskru naděje a nezlomnou jistotu, že si je jeho sestřička sebou naprosto jistá.

„Carmen. Já nevěděl...“ odmlčel se. „Chci říct, že nemusíš do toho jít. Určitě to nebude tolik va...“ Carmen ho znovu přerušila v dokončení věty.

„Promiň,“ omluvil se.

„Odpočítám ti to,“ oznámil jí Eduardo, tiše stojící po její pravici.

„Dobrá,“ odsouhlasila nepřítomně.

Poslouchala útržky přede hry, které si dokonale pamatovala do posledního tónu. Jsou úvodem celého představení. Její role měla představovat poletujícího ptáčka, který prozpěvuje písničky na přivítání dne. Jaká to ironie! Carmen nikdy nebyla dobrou zpěvačkou. Místo ní proto bude píseň ptáčka imitovat nějaká operní zpěvačka. Ona předvede svůj tanec a ta neznámá dívka se bude snažit přitáhnout alespoň pětinu pozornosti, která se bude upírat na Carmen. Zbytek poté bude záležet už jenom na ostatních akrobatech a hercích.

Hudba za oponou nabývala na hlasitosti.

„Takže jdeme na to,“ oznámil jí Eduard a do svého tónu hlasu dal veškeré odhodlání.

„Tři!“ zakřičel poněkud hlasitěji, aby jej zaslechla. Carmen se hluboce nadechla.

„Dva!“ S hlasitým výdechem vypustila všechny myšlenky z hlavy.

„Jedna!“ Stála deset metrů vysoko na malé plošině bez zábradlí. Před ní vedle sebe natažená čtyři lana.

Carmen shlédla dolů. Kdyby nevěděla, že tam dole žádná síť není, nikdy by její nepřítomnost nezaznamenala. Teď však cítila, jak se jí strachem sevřel žaludek. Ze všech stran sálu hrála klidná melodie doprovázená opravdu překrásným hlasem té neznámé dívky, jež stála dole na vyvýšeném pódiu. Carmen neklidně položila své pravé chodidlo na první lano. Zatřásko se. Nebo to byla ona, kdo se tak třese? Když i své druhé chodidlo položila na lano, rázem získala jistotu. Nikdy nespádla a nespadne ani teď. Klidně se po laně rozešla až do jeho středu. Každý krok dělala s jistotou a rozhodností. Přesně tak, jak jí to David vštěpoval během zkoušek do hlavy. Píseň nabyla v jednom okamžiku na intenzitě a Carmen tak dostala jasný rozkaz. Tanči!

V tu chvíli však jako by pro ni hudební doprovod utichl. Neslyšela nic jiného než svůj klidný dech. Její nohy se po úzkém laně rozpohybovaly. Zvedla své ruce do vzduchu a začala tančit svůj tanec. Jeden a jediný, přelet nad temným neznámým. Přesně krok za krokem. Dokonale a bez chyby. Vytvářela letovou dráhu malého ptáčka na nekonečné obloze. Tančila na úzkých lanech, jako by na nich stála odjakživa. Každý pohyb chodidly prováděla s

nadpřirozenou lehkostí. „Jak?“ Slyšela tisíce hlasů vydechnout, když přeskočila na metr vzdálené lano. Usmívala se. Byla šťastná. Tanec, lana, tohle byl její život. Ne ten obyčejný venkov, na kterém vyrůstala. Odešla se svým bratrem, protože chtěli začít lepší život. Přeskočila na třetí lano a následně provedla dvojitou otočku.

Konečně si uvědomila, že se musí oprostít od té sítě, obepínající pevně její srdce. Znemožnila jí cítit opravdovou radost. Ta síť plná zloby, kterou na ni její matka svými slovy uvázala, musí z Carmenina srdce pryč. Eduardo to pochopil už před těmi lety, kdy ji přesvědčoval, aby do města odjela s ním a hledala svou vlastní cestu. Rozpoznal Carmeniny vlohy pro tanec. Bratr byl téměř dospělý a měl právo odejít. Ona se k němu jen přidala. Pomyslela na Davida. Svého nadřízeného, kterého tak moc nenáviděla. Teď mu byla vděčná. Tím, že do té tmy pod ni nenatáhl síť, ji donutil dospět. Konečně si uvědomila nesmyslnost až příliš těsných sítí kolem svého srdce, které se každou myšlenkou na její minulost stahovaly. Je to její život, a pokud ho chce prožít pořádně, musí se naučit riskovat.